

Zpravodaj Lidu Medvědího potoka, rodičů a příznivců kmene

Totolan Wi

květen 2013

Měsíční korálky

* Wowapiska Oyate Mato Wakpalan, Ate, Ine, Kola
Jsme tu jeden pro druhého, a to nás spojuje.

JARO JE V PLNÉM PROUDU, konec je vleklé zimě a my za sebou máme první jarní dobrodružství a první úlovky. Totolan vám po delší odmlce opět přináší reportáže, články a příspěvky badatelů a dobrodruhů z našeho kruhu. Zavzpomínejte s Ivankou na nezapomenutelný týden ve staré knihovně, kde jsme strávili jarní prázdniny, přesvědčte se s Pištuchou, že jaro ve Střeni není nikdy nudné a hlavně suché a pobavte se u Rosnatčiny reportáže z víkendu v Bohuslavicích. A to je jen zlomek krásných chvil z našich akcí. Jako nostalgickou vzpomínku na zimu vám také přinášíme Želvův článek o víkendu na Rusalce a samozřejmě i tradiční botanickou rubriku a zápisník vedoucího. Do konce roku je toho před námi ještě hodně, čekají nás sopky i orchideje, jasoni a kosatce, kouzelné Podyjí i nádherné Bílé Karpaty, spaní pod širákem, daleká putování a drobná bádání. A přeci se nezapomenutelně blíží léto a s ním i Olomoucké putování, expedice do Českého ráje a tábor v údolí pod Krkatkou. Všem vám přeji, ať tuto krásnou část roku prožijete v klidu a pohodě, v kruhu přátel a se sluncem nad hlavou. Nezapomínejte se pořádně dívat kolem sebe a možná bude překvapeni častěji, než byste sami čekali.

A také nezapomeňte, že:

Suchý březen, chladný máj - bude humno jako ráj.

Když máj vláhy nedá, červen se předá.

Před Servácem není léta, po Serváci s mrazy veta.

Děšť svatě Žofie švestky ubije.

Chladno a večerní mlhy v máji, hojnost ovoce a sena dají.

Májová voda vypije víno.

Na prvního máje děšť, málo sena, žita jest.

Filipa Jakuba mráz - to obilí plný klas.

Děšť svatého Floriána je ohňová rána.

Bělka

Zimování na Rusalce

O víkendu 22. - 23. 2. proběhla víkendová zimní akce na chatě Rusalka. Byla to akce pro odvážné lidi, přece jen v půli února si zjet na srub pod Červenohorské sedlo je trošku výzva. Při vyesání na Červenohorském sedle nás zastihla vánice, která nás provázela až k chatě. K té jsme se museli prokopat, odsekát okna od ledu a roztopit kamna. Po výborném dehtovém čaji (čaj udělaný ze špinavých rampouchů ze střechy :) jsme si zahráli městečko Palermo a Citadelu a šli jsme spát. Ráno (zase jsem odsekával okna) po snídani jsme řádili ve sněhu, to nám vydrželo až do večera jen s přestávkami na sušení oblečení. Večer jsme strávili nad hrou "Vší" a Citadelou. Pak se ulovila zimní hyena a šlo se spát. Ráno (už vás někdy napadlo, že odsekávání oken od ledu je taková otrava?) jsme uklidili chatu a vydali jsme se vstříc Červenohorskému sedlu, které leželo někde nad námi v mracích. A to byl konec téhle vydařené ledové víkendovky.

Želva

Jarní prázdniny ve staré knihovně (9. - 15. 3. 2013)

Jako každý rok i letos jsme na naše jarní prázdniny vyrazili na Ochoz, na to kouzelné místo, kde se sny stávají skutečností a některé noční můry bohužel taky. Na uvítanou nám rozdělili naše „spací regály“ a nedlouho poté nás svolali na první čtení z knihy. Jelikož všichni knihovníci byli skoro slepí, museli vždy číst se svými brýlemi, které bohužel měly nechtěné vedlejší účinky. Po přečtení pasáže se totiž některá postava z knihy přenesla za námi nebo spíše my za ní. Náš první meziknižní cestovatel byl bohužel polomrtvý. A tak se stalo, že LMP okradlo kapitána Flinta. Potom nás navštívil kapitán Nemo a u jeho mořských živočichů jsme plnili různé zapeklité úkoly. Večer jsme zase naopak šli pro dračí knihu skrz krkavčí háj.

Následující den nás o pomoc poprosil Perseus, který při cestě z hospody poztrácel všechny artefakty a zbraně, co měl. Ty jsme našli s pomocí tří stařen. Mezitím někteří z nás mohli nosit vodu na louce Gorgon. Po svačině jsme si poslechli pasáž ze Saturnina a ten sám se nám ukázal. Dal nám za úkol postavit hausbóty na závod. Po čtení z další knihy se ze dveří vyplazil těžce raněný partyzán a poprosil nás, jestli bychom šli dát vzkaz jeho přátelům. Proplazili, propířili a proběhli jsme tedy územím plným nepřátel a předali ten vzkaz. Partyzáni nám poděkovali a poslali nás zase zpátky (přes po zuby ozbrojenou jednotku těchž nepřátel). Zbytek odpoledne náležel první části zpracovávání našich knih. Večer k nám

dolehla znepokojující zpráva: knihovnu napadli Literové. Každý tedy vyfasoval svíčku a šlo se na lov. Ten nám kazily požární jednotky a hlavně až moc dobře schovaní Literové (v batohu či za oknem v kuchyni).

Další den jsme dostali celodenní úkol, a to rekonstrukci sbírky básní o vodě. Vyhradili nám na to část dopoledne, abychom mohli zjistit některé důležité informace. Potom jsme si trochu osvěžili paměť i chemii při skládání chemických rovnic. Odpoledne následovalo čtení z Letopisů Narnie, a tak jsme si na vlastní kůži vyzkoušeli cestování mezi jezírky (nejoblíbenější stanice byla Skomo). Všichni se nakonec zdárně dostali až na umírající Charn. Zbytek dne jsme zasvětili dodělávání našich knih a sbírky básní. Večer se ale nějakým záhadným způsobem ztratili naši tři kamarádi (prý je praštili popelnicí a odtáhli). Tak jsme je tedy šli vysvobodit v převlečení za otrokáře. Osvobození proběhlo hladce.

Dalšího dne nás opět navštívil Saturnin. Byl čas na závod hausbótů. Po něm jsme vyrazili na výlet na Průchodnici. Probojovali jsme se přes vánici, pod kopcem pomohli chytat ryby a nakonec u Průchodnice jsme zachránili člověka z bažiny.

Zítřejší ráno nás navštívil náš známý Paletka. Dopoledne jsme zasvětili výtvarnému umění a potom jsme se po hlavě vrhli do amazonského mraveniště. I když byli mravenci přerostlí, proti nám neměli šanci. Odpoledne nás honilo horko a my zase naopak pronásledovali žábu. Před čápem utekla a vedro taky. Po svačině jsme pokračovali kvízem.

Poslední den jsme měli naši poslední meziknižní výpravu, a to k fontáně příznivé sudby. Začínali jsme s pouhou zašifrovanou zprávou a od ní jsme se dostali přes řadu úkolů až k vytoužené fontáně. Naši poslední vodu odnesli ti nejrychlejší. Potom už byla jen divadla a klasická diskotéka. Další den byl už totálně poslední, a tak jsme se rozloučili a odjeli. No mě se ve staré knihovně líbilo. A co vám?

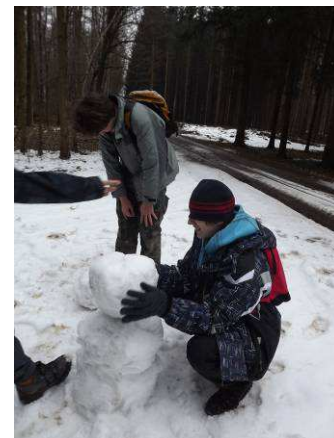

Ivča

Jaro ve Střeni (telegraficky od Pišťuchy)

30. března 2013 jsme se vydali objevovat jaro do Střeně. Na sraz na hlavním nádraží se nás dostavilo neuvěřitelných šest lidí - já, Honza, Želva, Fráňa, Bělka a Janča. Nepříliš vysoký počet účastníků ale nezapříčinil to, že bychom si výpravu neužili. Byla klidná a bylo krásně. Vyskočili jsme z vlaku téměř rovnou do lužního lesa. Tak si klidně jdeme luhem a najednou nám cestu překřížila „Lužnice“. Ne, že bychom se objevili v Táboře, ale překonat potok, který se křížil s naší trasou bylo příliš obtížné, a tak jsme pro dámy vybudovali most. Potom jsme posvačili mezi velmi velkou louží a polem a v závěru výpravy jsme navštívili Žužu, která ve Střeni bydlí, zkontrolovali jsme, kam jí na zahradu pověsíme budku, řekli ahoj a jeli domů.

Honza

Bohuslavice – údolí ladoněk

19. 4. 2013. 14:55. 10ks. 710. 15:10. 20/40,-. 60min. 35km. Zataženo. Déšť. Chladno. Mokrý dřev, mokré děti. Lysky. Prase!

Pár výstižných údajů prvního dne. Někdy mě opravdu udivují schopnosti našich dětí. Jistota, s jakou nás Toshiro vedl k chatě, o níž jsme my ostatní tušili jen přibližnou polohu a špičatý tvar střechy, byla obdivuhodná. Déšť byl vytrvalý, ale nešlo jinak. V chatě jsme se příliš neohřáli (a ani nějakou dobu po zatopení v kamnech, jelikož většina tepla se spotřebovávala na důmyslné sušení polínek, jak na kamnech, tak i v jejich troubě) a vyrazili na dřevo. Želva si rozložil dřevorubecká fidlátka a začal venku řezat přinesené větvičky, klacky i menší stromky. Divila jsem se, když děti přišly do chaty a povídaly si o divočákovi v lese. Já byla uvnitř a vařila čaj, takže jsem byla dost zmatená. Až od Bělky jsem zjistila, že v lese potkali malé selátko a Želva viděl prý i dospělého divočáka. Když slunce zapadlo a my se všichni uchýlili do chaty se dvěma vytopenými místnostmi, přišly na řadu i nějaké hry, pití čaje a povídání.

20. 4. 2013. 8:00. 11 (večer 12)ks. 710. 10:08. 8/16,-. 8min. 6km. 15km. Ropuchy. Ladoňky. Křivatce. Majka. Čemeřice. Kuňka. Čáp černý. Opékání. Záchody. Neboooooj.....

Cesta byla naplánována, přípravy na ni dokončeny. Autobus do Laškova jsme měli též zajištěn – Pišťucha ho ráno i osobně prověřil. Kluci ale nejprve museli nacytat pár žab, především ropuch, abychom měli co jíst (ale jelikož víme, že ropuchy jsou jedovaté, tak jsme je samozřejmě nejedli. A také víme, že všichni obojživelníci – a tedy i žáby – jsou chráněni zákonem). Samotný výlet myslím příliš popisovat nemusím, všichni to známe – bádání, hry, legrace. Jen bych se ráda zmínila o hře o Beo vodu. Cílem bylo najít co nejzajímavějšího živočicha nebo rostlinu. První byly Štěpovy ladoňky, které ovšem překonal Pišťucha, když narazil na majku. Když Bělka řekla, že to je víc než ladoňky, Štěpův výraz byl k nezaplacení. Okamžitě od majky odvrátil zrak a vyrazil jako první, aby našel něco dalšího a lepšího. Na konci dne měl na kontě ještě čemeřici a kuňku obecnou, takže voda připadla ve výsledku jemu. Nutno ještě dodat, že skupina našich badatelů se nechtěla vzdát a během i po opékání špekáčků hledali další žáby a ve chvíli, kdy Bělka volala za vzdalujícími se postavami kluků, kteří se procházeli po hrázi rybníka, aby si dávali pozor a ozvalo se jen slábnoucí „Neboooj.....“ jsme nevěděly, zda se smát nebo bát. Díky Pišťuchovi jsme také objevili krásu našich toalet a pořídili celou sérii snímků, kde byly v hlavních rolích právě naše kadibudky. Abychom měli více zážitků, Toshiro nás poctil tím, že se řízl do prstu, a tak jsme nemohli odjet s příjemným pocitem, že se vůbec nic nestalo. Ale naštěstí Bělčiny mašličky vše zachránily a po chvíli

byl prst mnohem lepší. Jen škoda (nebo štěstí?), že se to stalo, když si Toshiro krájel chleba. Poslední důležitou událostí soboty bylo mé absolutní vítězství v městečku Palermu.

21. 4. 2013. 7:30. 11ks. 5km. 710. 34/53/62min. 17/27/31km. Slunce! Potok. Ještěrka. Sv. Antoníček.

Druhé a poslední ráno v chatě u Bohuslavic právě začínalo. Voda na čaj začínala posílat k hladině bublinky a voda na čištění zubů chlázla venku na lavičce. Všichni se postupně nasnídali a sbalili si věci, Toshirov rozřízlý prst se hojil a úklid chaty vrcholil. Už jen společná fotka, zamknout dveře a vyrazit na poslední výlet naší výpravy za ladoňkami a jinými krásami Terezkého údolí. Cíl? Svatý Antoníček. Cesta? Složitá. Proč? Protože je trošku nepříjemné, když jdete s batohy po značce a najednou se značka objeví na druhé straně širšího potoka a na druhou stranu nevede žádný most, ani nikde není žádné užší místo, kde by se to dalo třeba přeskóčit.. Tak byl postaven most. Hezký most. Když jsme všichni konečně vodu překonali, pokračovali jsme v cestě. Jenomže potok nás překvapil znovu, akorát tentokrát byl mělký a dal se přebrodit. Tak jsme ho pokořili podruhé. A to už se před námi objevovala střecha Svatého Antoníčka. Tam se konal náš poslední společný oběd tohoto víkendu a pak už jsme se vydali na autobusovou zastávku do Krakovce a vraceli se domů.

Ze zápisníku vedoucího aneb pohroma jménem...

(Založeno na plus mínus pravdivých zážitcích)

Říká se, že pokud se něco může pokazit, tak se to také pokazí. Proto si každý vedoucí dokáže představit nekonečný seznam různých pohrom, které si během svého působení průběžně odškrtvává. Takový seznam většinou začíná banálním: špatné počasí, bloudění, vlak co ujel, rozbité cokoliv... Po určité době se tyto události začnou jevit jako jakýsi kolorit, bez kterého by to nebylo ono. Na konci téhož seznamu se ale objevují pohromy, které dokáží zamávat i s otrlým vedoucím. Pominu-li teď děti padající ze skály, topící se neplavce a požáry chat, tak stále zbývá dostatek situací, které těžce zkouší naše nervy.

Kdybych měla zalovit v paměti, tak se mi vybaví jako první tyhle tři vzpomínky. Jedna z dětství - skupinka vystupuje pozdě večer s velkými batohy z vlaku, vlak odjíždí, vedoucí zjišťují, že vystoupili o zastávku později a nyní je čeká minimálně deset kilometrů neznámou krajinou za svitu dvou dohasínajících baterek, cestou se rozpadne jedna bota a zjišťuje se, že minimálně čtvrtina dětí není stavěná na noční chůzi s batohem. Další vzpomínka je instruktorská – víkend v Brně, večer se vydáváme na hvězdárnu na Kraví hoře. Zjišťujeme, že nikdo neví, kde to je. Podle mapy se dostáváme do oblasti nadepsané Kraví hora a shledáváme, že je to rozlehlá část města a hvězdárna nikde. Začíná silně pršet, venku není ani noha. Po chvíli nám dojde, že jsme se rozdělili a navzájem se ztratili. Začíná sněžit a jedna půlka nahání tu druhou. Když objevíme hvězdárnu, program již běží a my jsme mokří jako myši. A nakonec jedna relativně současná. Vedoucí si cestou na chatu roztrhla kalhoty i s nohou o skrytý drát ve svahu, rána krvácí a dětem se z toho dělá špatně. V silném dešti přicházíme k chatě, z komína se kouří. Vevnitř je již ubytován pár, který přijel přes víkend na chatu meditoval a sekát dřevo. Současně však druhé klíče půjčili majitelé naší bandě čítající deset hlav. Chata je malá, tak maximálně pro dvanáct lidí, co se mají rádi. Naši nečekaní přátelé hrdinně vydrží první noc, druhý den po výletě již nacházíme jen vzkaz na rozloučenou. Uznávám při dětském křiku se prostě meditoval nedá.

Mimo jakýkoliv systém závažnosti pohrom stojí jedna, která dokáže nabývat nečekané intenzity a pak zase tiše dřímat dlouhé týdny, aby se vrátila zpět a nachytala vás nepřipravené. Ta pohroma se jmenuje děti. Nerada bych vás uvedla v omyl, mám děti ráda a už jsem s nimi přežila kde co. I přesto ale vím, že je nutné být ve střehu, protože dětská fantazie nezná mezí.

Pohromou pro vedoucího jsou kupříkladu všichni zvědaví vědci, myslitelé a stratégové, ti všichni nám pravidelně zatápí. Nutno dodat, že ne všichni to dělají schválně, jen prostě nemohou jinak. Nejčastěji je odhalíte ve chvíli, kdy se vám podaří říct nějaký nesmysl a oni vás na něj brskně upozorní. Dalším vodítkem může být to, že vám za pomoci pádných argumentů vysvětlí, že pravidla hry nedávají smysl, protože takovýmto způsobem cestování časem nefunguje.

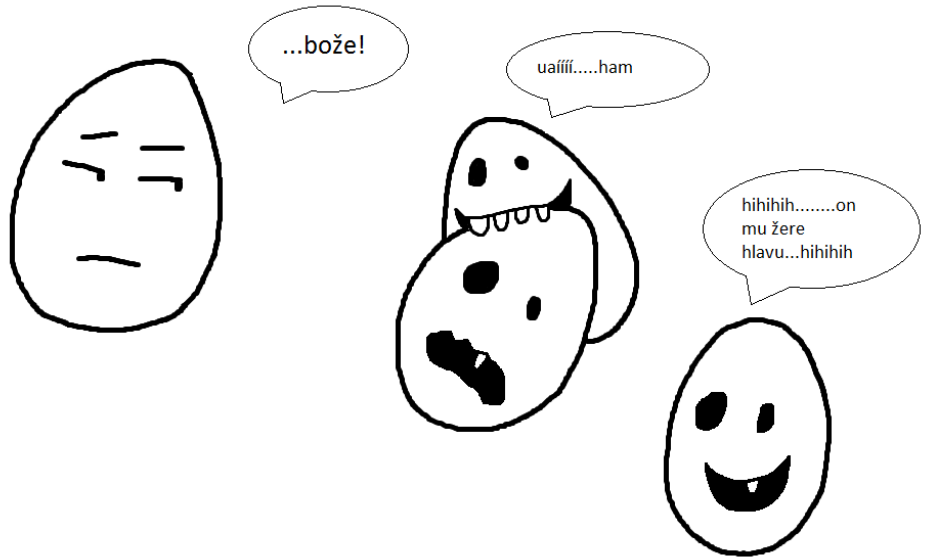
Jednou se nám stalo, že takovýto myslitel přešel od myšlenek k činům. A musím uznat, že to nebyla ani tak pohroma jako spíš zábava. Že mezi dětmi číhá zvědavý a podnikavý jedinec, nám mělo být jasné už ve chvíli, kdy v jedné z prvních táborových bojovek děti stanuly u zamčených dveří a chtěly zjistit, co je uvnitř. Tenkrát se ozval hlas, který pravil: „Já bych to neotvíral, bůh ví, co z toho vyleze.“ Děti naštěstí neposlechly a vylezlo stvoření, které tábor pravidelně terorizovalo. Na tom samém táboře působili nepřátelé, kteří vždy v noci za táborem natloukli cedule s všemožnými zákazy, tyto cedule se pak každou noc přiblížily. Jednoho krásného rána se však objevily cedule z nám neznámé dílny. I řekli jsme si jaké to máme kreativní děti. Cedulemi to ovšem neskončilo. Jednoho krásného rána jsme k našemu údivu všechny naše cedule našli na konci údolí napíchané za bytelně postavenou barikádou, která okamžitě dostala označení celnice. Příběh o tom, jak tato stavba vznikala jsem si vyslechla celý až nedávno a nutno dodat, že někteří aktéři z řad dětí na tuto táborovou epizodu stále vzpomínají s neutuchajícím nadšením. Celnice se pro vedoucí samozřejmě stala výzvou, řekli jsme si: „Chcete boj, máte ho mít.“ Prostě ideální záminka k noční bojovce. Připravili jsme tedy noční akci s názvem útok na celnici a promysleli pravidla, aby nedošlo k masakru. A tenkrát se ukázalo, že děti byly krok před námi, než jsme večer došli k celnici, abychom ji mohli s náležitým povykem napadnout, byli jsme sami náhle pod útokem dětí, které se nadšeně svolávaly píšťalkami, které ukořistili bůh ví kde. Budoucí instruktoři již byli naskládání na celnici a očekávali nás. K žádnému masakru naštěstí nedošlo neb, a to musím zaklepat, máme chytré děti, kterým stačilo, že nachytaly vedoucí. Z toho plyne poučení, že ne každá pohroma je pohromou v tom pravém slova smyslu. Vždyť většina aktérů tohoto příběhu už dávno vyrostla a nyní nadšeně nahání po lesích další generaci myslitelů, stratégů, nadšenců a badatelů.

Příště následuje: Ze zápisníku (nejen) vedoucího aneb historky z boje.

Pro mnohé není bojovka jen hrou, někteří z nás ji dokáží žít. Čas od času nás některá pohltí natolik, že když je konec připadáme si okradeni o část našeho já. Dobrá bojovka by měla děti pohltit, vzbudit v nich pocit, že je to doopravdy. Ale co se stane, když i vedoucí zapomenou, že je to jen hra? No přece staví tanky, šijí dinosaury obleky, děsí turisty, kuchají plyšáky, vaří modrou rýži a fialovou krupici, nechávají se zakopat nebo nacpat do skříňky... Kdy vy jste zapomněli, že je to jen hra a jak se to projevilo?

Trampoty pana Vajíčka

Kdo jste s námi byli na Ochoze, už ho znáte! Ostatní se prosím seznamte s panem Vajíčkem, který prožívá svůj vaječný život mezi ostatními vajíčky Tupoučky tak trochu se smutným úsměvem, a tak trochu s ďábelským šklebem. Pan Vajíčko se zrodil v hlavě Mamby, která se o něj i nadále stará a život mu vdechli mnozí naši vedoucí a instruktoři, kteří se při vymýšlení jeho příběhů skvěle bavili. Pan Vajíčko je dokonce tak populární, že o něm byla na Ochoze nastudována jednoaktová divadelní hra ;).

Kdy, kde, co kvetlo

Jaro se přehouplo do své druhé půle. Podívejte se, které rostlinné druhy už potěšily naše oko a kde to bylo.

Lýkovec (Střeň)

Bledule (Střeň)

Sněžinka (Střeň)

Dymnivka (Terezké ú.)

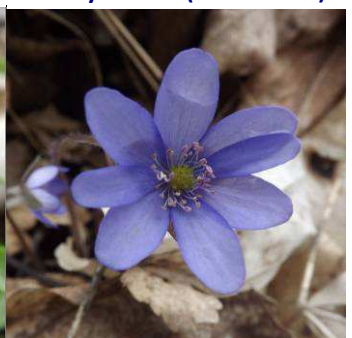
Plicník (Terezké ú.)

Mokrýš (Terezké ú.)

Ladoňka (Terezké ú.)

Jaterník (Krakovec)

Čemeřice (Krakovec)

Křivatec (Krakovec)

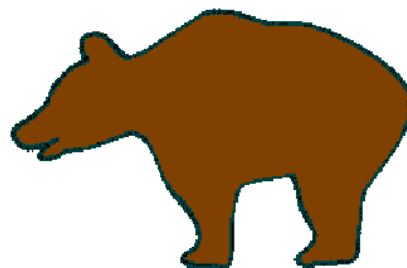
Devětsil (Lačnov)

Šafrán (Lačnov)

Léta v LMP

možná končí - možná půjdou dál

našim nejstarším

končíte základku, jste na SGO nebo GH :)
chystáte se na své poslední tábory a výpravy
občas vzpomínáte a bez přírody by se vám svět nelíbil

od měsíce velkých pavouků můžete zkusit, jaké to je být mladším náčelníkem
a vězte, že už nyní jste v zorném poli mladších dětí a svých vedoucích
už nyní se na vše můžete dívat i „z druhé strany“
od měsíce velkých pavouků můžete zůstat dál v Mladých ochráncích přírody jako
členové Gwylio gwydden - klubu instruktorů
a občas mezi nás zavítat, přidat se na nějakou akci, pomoci s její přípravou
od měsíce velkých pavouků můžete zůstat aspoň našimi vzdálenými kamarády
budeme rádi, když si z toho něco vyberete

Zlatý list

V dubnu bylo olomoucké místní kolo a v květnu krajské. Naši borci povídali, co dělali pro přírodu, představili zpracování průběžných úkolů (na kterých se podílel celý náš oddíl) a soutěžili na stezce. Dařilo se jim a 17.-23.6. jim můžete držet pěsti na národním kole v Čimelicích.

Naši reprezentanti:

Kateřina Konečná * Kateřina Polláková * František Moupic * Bernhard Tengler * Anna Sandnerová * Barbora Kovalová (v krajském kole Martin Cigánek)

Ondřej Belfín * Martin Zatloukal * Ivana Šrámková * František Buchta * František Lamla * Jan Antoš.

Z našeho kalendáře

8.6. Proti proudu Bílé Opavy * BleBzM

9.6. Probuzení sopky * BlaMloSkIMýv

15.6. Hledání jasoňů * BleBzM

17.-23.6. národní kolo Zlatého listu v Čimelicích

21.-23.6. přechod Rychlebských hor * BleBzM

8.-14.7. Olomoucké putování

21.-27.7. Expedice Český ráj

10.-23.8. velký tábor v Lubě

od 9.9. schůzky našich klanů,

Zelené lístečky od týden později

na výpravě 21.4. ve Střeni jsme pozorovali vzácné listonohy jarní

Klany Lidu Medvědího potoka – začínáme od 9. září

Mývali v pondělí 15.00 – 17.00 Jarda, Mamba, Vojta.

Zelené lístečky pro nejmenší v pondělí 15.30 – 16.30 Bělka, Marcela (od 16.9.)

Zelené lístečky I v pondělí v 17.00 – 18.00 Bělka, Jarda a Tína (od 16.9.)

Gwylio gwydden – klub instruktorů v úterý 16.00 – 17.30 Jarda, Camzza ad.

Bzučiví medvídci v úterý 16.00 – 18.00 Bělka, Ondra, Rosy, Želva, Pišťouch

Blatouši ve středu 15.00 – 17.00 Jarda, Ondra, Bob, Šimon, Sitta, President, Koala, Hedvika

Blešivci ve středu 15.00 – 17.00 Bělka, Šamší, Fráňa, Štěpánka, Lucka

Mloci ve čtvrtek 15.30 – 17.30 Jarda, Pěnkava, Camzza, Sárka, Žbluňk, Chrástal

Zelené lístečky II ve čtvrtek Bělka, Šamší (od 19.9.)

Sklípkani v pátek 15.00 – 17.00 Jarda, Poty, Veverčák, Tril, Andy, Dik-Dik, Sova, Sysel

a na výpravách a někdy ve středu se občas scházejí Ó, ptáci pod vedením Pěnkavy a Chrástala

Do Totolanu můžete přispívat i vy!

Kontaktujte Ondru – Křišnu nebo Bělku nebo Jardu a vzhůru na věc!

Jarní Totolan Wi 2013 pro vás připravili

Bělka, Jarda, Ivanka, Pišťucha, Želva, Mamba a Rosnatka

Dům dětí a mládeže Olomouc, tř. 17. listopadu 47, 771 74 Olomouc 1

tel: 585 223 233, e-mail: panda@ddmolomouc.cz

Jaroslav Marx mobil: 737 41 88 16

DDM: www.ddmolomouc.cz

Mladí ochránci přírody, Lid Medvědího potoka,

Ladova 3, 779 00 Olomouc 9

Lid Medvědího potoka: www.upolin.com/LMP/lmp.htm

Mladí ochránci přírody: www.Emop.cz

Zde můžete najít dost zajímavostí o činnosti oddílů mladých ochránců přírody v celé České republice, na začátku každého měsíce vydávané JUVY – zpravodaj s radami, texty, fotkami ... občas se tam píše i o nás a vůbec